

Sygn. akt VI U 510/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2013 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 28 stycznia 2013 r., znak:(...)

w sprawie: M. P.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej M. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia (...)r. na okres jednego roku,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VIU 510/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., odmówił M. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na orzeczenie Komisji Lekarskiej (...) z dnia (...)r., w którym uznano, iż ubezpieczona jest zdolna do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona wnosząc o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona podniosła, że stan jej zdrowia nie uległ żadnej poprawie i nadal wymaga leczenia neurologicznego i psychiatrycznego.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje

ubezpiezonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy; ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów (ust. 1)

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie natomiast z treścią art. 13 ust. 1 ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Ubezpieczona M. P. urodzona w dniu(...) r. będąca z wykształcenia sprzedawcą, technikiem BHP, nie pracująca od roku (...)roku do dnia(...)r. była uprawniona do renty z tytułu okresowej częściowej niezdolności do pracy. W wyniku rozpoznania kolejnego wniosku o rentę, zarówno Lekarz Orzecznik (...) w orzeczeniu z dnia (...)r., jak i Komisja Lekarska(...) w orzeczeniu z dnia (...)r. stwierdzili, że badana jest zdolna do pracy.

okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania ustaleń dokonanych przez organ rentowy Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych: specjalisty medycyny pracy, neurologa, psychiatry i psychologa.

Biegli po zapoznaniu z dokumentacją medyczną, zebraniu wywiadu i przeprowadzeniu badania rozpoznali u ubezpieczonej następujące schorzenia:

- schizofrenię paranoidalną

- chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z dyskopatią lędźwiową L4/L5 i zespołem bólowym lędźwiowo – krzyżowym z okresami zaostrzeń

W ocenie biegłych lekarzy sądowych, aktualny stan zdrowia ubezpieczonej upośledza sprawność organizmu w stopniu skutkującym jej częściową niezdolnością do pracy na dalszy okres. Przyczyną tego jest stan układu psychicznego - stwierdzone zaburzenia sfery emocjonalnej, motywacyjnej i społecznej w przebiegu schizofrenii, w tym występowanie objawów wytwórczych – słyży głosy. Z tego względu biegli orzekli, że badana jest nadal częściowo niezdolna do pracy, od daty zakończenia poprzedniej niezdolności, na okres jednego roku.

dowód: opinia biegłych sądowych lekarzy z dnia (...)r. (k.(...)akt)

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią, organ rentowy wniósł do niej zastrzeżenia, w których wskazał, iż nie dokonano dostatecznej obiektywizacji objawów, zaś dokumentacja z PZP potwierdza wieloletnią remisję objawów. W związku z powyższym ZUS wniósł o powołanie drugiego zespołu biegłych (vide: k.(...) akt)

Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń organu rentowego, podzielił natomiast wnioski zawarte w opinii biegłych. Nie budzi wątpliwości, iż ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy wymaga z reguły wiadomości specjalnych, w niniejszym przypadku - opinii biegłych z zakresu z zakresu psychiatrii. Jednakże ostateczna ocena, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy musi uwzględniać także inne elementy, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Ocena taka ma charakter prawny i może jej dokonać

wyłącznie sąd, a nie biegły. Zastrzeżenia pozwanego Zakładu podnoszone w sprawie nie zawierały merytorycznej treści stanowiąc wyłącznie nietrafną polemikę z prawidłowymi ustaleniami zespołu biegłych sądowych.

Należy przyjąć, że także w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych, to właśnie strona winna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejącą opinię, ewentualnie uzasadniają powołanie opinii dodatkowych. Takich okoliczności organ rentowy w toku postępowania nie przedstawił, poprzestając na kwestionowaniu opinii biegłych, z powołaniem się na własną, odmienną interpretację stanu zdrowia ubezpieczonej, co jednakże uznać należy za niewystarczające dla podważenia wydanego orzeczenia.

Sąd podzielił w całości opinię wydaną przez biegłych sądowych lekarzy. Jest ona bowiem wyczerpująca, logiczna i zgodna z zakresami fachowej wiedzy medycznej, w związku z czym nie ma podstaw do jej podważenia, pomimo zastrzeżeń zgłoszonych przez pozwanego. Biegli lekarze sądowi są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom ubezpieczonej. Opinię wydali po zapoznaniu się z dokumentami leczenia, zebraniu wywiadu i przeprowadzeniu badania. Wbrew twierdzeniom pozwanego organu, schorzenia występujące u powódki, uniemożliwiają jej podjęcie pracy zgodnej z kwalifikacjami i poziomem wykształcenia. Z opisu badania psychiatryczno – psychologicznego zawartego w protokole badania z dnia (...)r. wynika, iż u badanej nadal występują: zaburzenia sfery emocjonalne i sfery motywacyjnej, brak chęci do działania – anhedonia oraz objawy wytwórcze (słyszy głosy). Kwestią o podstawowym znaczeniu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest jednak brak istotnej, stabilnej poprawy stanu zdrowia ubezpieczonej w stosunku do stanu poprzedniego. W poprzednim podobnym stanie zdrowia organ rentowy orzekł bowiem o niezdolności ubezpieczonej do pracy.

Mając na względzie powyższą argumentację Sąd uznał, iż ubezpieczona spełnia wszystkie warunki dla przyznania jej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres jednego roku od dnia(...) r.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Przedmiotem rozstrzygnięcia pozostawało także w niniejszej sprawie, czy organ rentowy w ramach swoich uprawnień i kompetencji poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. W zakresie tym Sąd ustalił, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych na etapie postępowania orzeczniczego dysponował odpowiednimi dowodami pozwalającymi na ustalenie, że występuje u badanej częściowa niezdolność do pracy. Wywiad zebrany od badanej przez Lekarza Orzecznika (...)i Komisję Lekarską (...) odpowiada swą treścią danym zebranym przez biegłych lekarzy sądowych. Zespół specjalistów powołanych przez Sąd dysponował dokładnie tymi samymi dokumentami leczenia i wynikami badań, jakie stanowiły podstawę wadliwego orzeczenia Komisji Lekarskiej (...). W niniejszej sprawie niewątpliwie jest, że zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym była uzasadniona ustaleniami faktycznymi, które powinny być i były znane organowi rentowemu. Opinia biegłych została wydana w oparciu o dokładnie takie same dokumenty diagnostyczne jakimi dysponował organ rentowy. Kliniczny stan ubezpieczonej również nie uległ zmianie albowiem dane z wywiadu i badanie przedmiotowe nie wskazują na to by powódka w trakcie badania przez biegłych zgłaszała inne dolegliwości aniżeli te, które znane były lekarzom wchodzącym w skład Komisji Lekarskiej (...). Z uwagi na powyższe w punkcie II wyroku stwierdzono, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, zgodnie z art. 118 ust 1a ustawy emerytalnej.

SSO Ewa Milczarek